

Fėjos visada turėjo būti mielos. Ir tvarkingos.
Valgydamos tortą jos nepritrupindavo.
Gerdamos arbatą neprilaistydavo, o ant jų
suknelių niekada nebūdavo nei dėmelės, nei
taškelių.

Švelniais balsais jos pasakodavo tik saldžias
it medus istorijas.

Retkarčiais pamodavo burtų lazdele.
Rozmarinai fėjos atrodė siaubingai nuobodžios.
O baisiausia tai, kad ir ji pati buvo fėja.

Rozmarina norėjo būti ragana.

Raganos galėjo smagiai išsivolti baloje,
šūkauti ir kvatoti, ir plaukioti laiveliu upelyje.

– Aš noriu būti ragana, – vieną dieną tarė
Rozmarina.

Mama ne juokais išsigando.

– Ragana?! – sušuko ji. – Tau protas pasimaišė,
Rozmarina. Gėdykis!

Rozmarina visai nesigėdijo.

Ji trypė kojomis ir užsispyrusi klykė:

– Nesigėdysiu! Noriu būti ragana!